

А скажи...

Василь Стус

- А скажи - Модільяні був ідіот? -
допитувалась вона,
коли я вправними, як і піаніста, пальцями
вигравав на засмаглих персах.

- Такий же ідіот, як і всі в цьому світі, -
повчав я, обіймаючи
успокоєні вибухи її сідниць.

- Розумієш, старий, я часто думаю
про незвичайність мистецтва.
Це зайва розкіш.

- Так, мистецтво - то завше надмір, -
відповідав, виціловуючи коліна.

- Але надмір лише й рятує нас від убогості.
Смертним полишається єдине:
бодай маленький надмір -
у вірі,
у звичках,
у смаках,
просто - у примхах.

- Так, моя маленька.
Саме так.
Ти як завжди говориш діло, -
повторював,
клацаючи зубами од пристрасті.

- А коли в нас народиться доня,
ми кластимем їй в узголів'я
тільки троянди, - охриплим
голосом проказувала вона.

- Так. В узголів'я і неодмінно -
троянди, - не своїм голосом

я погоджуюся покiрно.

- Яка докучлива муха -

дзижчить i дзижчить.

Убий її, любчику.

1968